

تعصب باعث تباهی آخرت

از ابوهريره رضي، الله عنه روايت شده كه گفت:
رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمودند:
هر كس در زير پرچم ضلالت و گمراهي بجنگد و بخاطر تعصب
(قومي و هواي نفس) خشمگين شود و يا ديگران را بسوي تعصب
دعوت كند و يا بخاطر تعصب همكاري كند و در اين راه بميرد در
مرگ جاهليت مرده است.
رواه نسائي - حديث - ۴۱۱۴

سرمقاله

روزها و شبهای زمستان بهترین فرصت عبادت

خداوند متعال برای آدم‌ها در زندگی بهترین چانس‌ها را عنایت می‌فرماید، بر ما بندگان است که از این فرصت‌ها استفاده نماییم که در غیر آن شاید ناشکری کرده باشیم.

خیلی‌ها از بابت روزه قرضدار می‌باشند، مانند مریضان و بیماران که در ماه رمضان روزه گرفته نمی‌توانند، از جمله مریضان که بیماری شکر یا قند دارند و در موسم گرما توان روزه گرفتن را ندارند، و هر ساعت باید آب بنوشند و در غیر آن برای شان ممکن نیست.

یکی ازین قرضداران روزه رمضان، خواه‌ران‌اند، آن‌های که در ماه رمضان به عادت ماهانه مبتلاء می‌شوند و یا اولاد به دنیا می‌آورند، و نمی‌توانند روزه بگیرند.

خیلی وقت‌ها برای این قماش افراد فرصت روزه گرفتن میسر نمی‌شود، اما ماه‌های زمستان برای ادای این قرض بهترین چانس و فرصت است، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم در حدیثی چنین می‌فرماید:
عن عامر بن مسعود الجمحي قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: الصوم في الشتاء الغنيمه الباردة. (رواه الترمذی واحمد، والحديث حسن)

(عامر بن مسعود جمحی رضی الله عنه روایت می‌کند که رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: روزه گرفتن در زمستان غنیمت آسان و باراحت‌تر است) یعنی روزه در زمستان‌ها بهترین فرصت است، برای:

۱. روزه‌ها خیلی کوتاه است و با یک چشم پلک زدن آفتاب طلوع و غروب می‌کند.
۲. روزه گیرنده اجر و پاداش بی‌مشقت می‌یابد.
۳. بمانند روزهای تابستان و موسم گرما تشنه نمی‌شود.
۴. بمانند روزهای دراز مشقت گرسنگی را احساس نمی‌کند.

ازین رو پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم اجر و پاداش این روزه‌های زمستان را به غنیمتی تشبیه داده‌اند که مجاهد آن را به راحتی وبدون مشقت جنگ و تکالیف آن بدست می‌آورد.

زیرا مشقت روزه زمستان نیز خیلی کم و حتما در حد صفر است، گاهی اصلاً آدمی نمی‌داند که روز چگونه سپری شود، و حتی برخی اوقات آدمی به سحری خوردن هم نیاز نمی‌داشته باشد، و گاهی آدمی صرف برای بجای شدن سنت سحری یک کلاس آب می‌نوشد و بس.

بهررو، زمستان بهترین فرصت روزه گرفتن است، برای همه مسلمانان و بویژه برای کسانی که از بابت روزه قرضدار می‌باشند، چه برادران باشند و چه خواه‌ران. در هرصورت روزه زمستان فایده‌ای بدون تحمل تکلیف و مشقت است. پس بشتابید به سوی این فرصت! و بشتابید برای بدست آوردن این غنیمت آسان!

حاکم مسلمان که تاریخ مثالش را ندیده!

د نړۍ ستر مسلمان پوهان

عصبيت يعني د دواړو جهان تباهي!

جوانان حاملان و علمبرداران پیام الهی اند

Worship of One God as the first ethical imperative

Make Your Mark in Your Society

حاکم مسلمان که تاریخ مثالش را ندیده!

این حال کسی است که فرمانروایان بزرگ جهان از وی هراس داشتند و نام و یاد او لرزه بر اندام آنان می انداخت، ببینیم چه زندگی زاهدانه‌ای داشتند؛ یک بار ایشان خطبه ایراد می فرمود، مشاهده شد که بر ازار ایشان دوازده قطعه پیوند زده شده است که یکی از آنها پیوند چرمی بود، یک بار برای نماز جمعه دیر آمد و معذرت خواهی کرد و علت تأخیر را نیز گفت: که لباس هایم را شسته بودم و دیگر لباسی نبود که بپوشم.)

یک بار غذا می خورد که غلام آمد و عرض کرد: عتبه بن ابی فرق برای ملاقات آمده است، ایشان اجازه ورود داد و برای غذا تعارف کرد. او سر سفره آمد و شریک غذا شد ولی نتوانست به طور کامل غذا بخورد، زیرا غذای خوب و لذیذی نبود، آنگاه اظهار داشت: مگر ممکن نبود از آرد غربال شده استفاده شود؟ حضرت عمر رضی الله عنه فرمود: آیا این نوع غذا برای تمام مسلمانان ممکن است تهیه شود؟ وی گفت: البته همه مسلمانان شاید نتوانند تهیه کنند، حضرت عمر رضی الله عنه فرمود: افسوس! شما می خواهید که من تمام لذتها (و آرزوهای) خودم را در دنیا به اتمام برسانم!)

هزاران وقایع از این قبیل حضرات منقول است که در حال حاضر عمل به آنها ممکن نیست و روی همین اساس است که بزرگان تصوف اجازه چنین مسائلی را نمی دهند که باعث تضعیف بیش از پیش قوای جسمانی می شود و تحمل آن غیر ممکن می گردد؛ ولی خداوند متعال قوه و تحمل خاصی به آن حضرات رضی الله عنهم عنایت کرده بود.

البته لازم است که انسانها از آنان پیروی کنند تا شاید بر اثر آن عدالتی در زندگی آنان پیدا شود و غرق در لذات ناپایدار نشوند.

که چهره هایشان متغیر می شد، یعنی آثار تنبیه بر چهره هایشان باقی می ماند، آنگاه خطاب به حفصه گفت: تو بگو بهترین لباس پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم در خانه تو چه بود؟ وی گفت: دو تکه لباس رنگی که آن حضرت صلی الله علیه وسلم روزهای جمعه و یا هنگام ملاقات، با وفود و هیئت های نمایندگی می پوشیدند.

سپس فرمود: بهترین غذای آن حضرت صلی الله علیه وسلم در خانه تو چه بود؟ وی گفت: نان جو، و ما یک بار مقداری روغن روی نان گرم جو ریختیم و آن حضرت صلی الله علیه وسلم با اشتها و مزه خاصی آن را تناول فرمودند و به دیگران هم دادند. باز اظهار داشت: بهترین بستری که آن حضرت صلی الله علیه وسلم بر آن می خوابید چه بود؟ وی گفت: پارچه کلفتی که در تابستان زیرانداز می کردیم و در زمستان نصف آن را پهن و نصف دیگر را روی خود قرار می دادیم، آنگاه خطاب به حفصه رضی الله عنها فرمود: ای حفصه! به آنان بگو که پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم با طرز عمل خود الگو و روشی را تعیین و مقرر فرمودند و بر امید آخرت بسنده کردند.

من نیز از ایشان پیروی می کنم، مثال من و دو رفیق و یار من، (پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم و حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه) مانند آن سه نفری است که به یک راه رفته باشند، نفر اول با توشه سفر به مقصد رسید و نفر دوم با پیروی از نفر اول بر همان راه رفت و به یار خود ملحق شد.

آنگاه نفر سوم شروع به حرکت کرده و اگر او بر روش یار پیشین خود بر راه آنها برود، به آنان ملحق خواهد شد و اگر برخلاف راه و روشن آنان برود، هرگز به آنان نخواهد رسید.)

حضرت عمر رضی الله عنه نیز پیشه تجارت داشت و هنگامی که به عنوان خلیفه برگزیده شد، برای او از بیت المال حقوقی مقرر گردید. او مردم را در مدینه گرد آورد و خطاب به آنان گفت: «من کار تجارت می کردم و حالا شما مرا مشغول نمودید، اکنون بگویند چگونه امرار معاش کنم؟» مردم در تعیین مقدار حقوق مستمری پیشنهادهای مختلفی ارائه کردند، حضرت علی رضی الله عنه نیز در آنجا حضور داشت و ساکت نشسته بود. حضرت عمر خطاب رضی الله عنه به وی گفت: نظر شما چیست؟ او اظهار داشت: آنچه به طور متوسط برای هزینه و مخارج شما و خانواده تان کافی است، همان تعیین شود. حضرت عمر رضی الله عنه این نظر را پسندید و پذیرفت و مقدار متوسط تعیین شد.

یک بار در جلسه ای که حضرت علی، حضرت عثمان، حضرت طلحه و حضرت زبیر رضی الله عنهم حضور داشتند، این بحث مطرح شد که حقوق حضرت عمر رضی الله عنه از بیت المال افزایش یابد تا در تنگنا و حرج نباشد، ولی نتوانستند این پیشنهاد را به محضر حضرت عمر رضی الله عنه عرضه نمایند.

لذا نزد المؤمنین حضرت حفصه رضی الله عنها دختر ایشان رفتند و از طریق وی نظر حضرت عمر رضی الله عنه را جویا شدند و این را هم توصیه کردند که به حضرت عمر رضی الله عنه گفته نشود که این پیشنهاد را چه کسانی مطرح کرده اند. حفصه رضی الله عنها نزد حضرت عمر رضی الله عنه رفت و مسأله را با وی در میان گذاشت، از طرح این موضوع آثار خشم بر چهره حضرت عمر رضی الله عنه نمایان شد و اظهار داشت: این پیشنهاد را چه کسانی مطرح کرده اند؟ حفصه رضی الله عنها گفت: اول باید نظر شما معلوم شود، حضرت عمر رضی الله عنه گفت: اگر این افراد برایم معلوم می بودند، چنان تنبیه می شدند

اژه هم کافی معلومات درج کری و.

ابن خلدون:

پوره نوم یی عبدالرحمن بن محمد بن محمد بن محمد بن الحسن بن جابر بن محمد بن ابراهیم بن عبدالرحمن ابن خلدون دی، په تاریخ کپ د پراخه او بی کچې معلوماتو په درلودلو او را ټولولو نوموړي عالم ته د تاریخ د پلار لقب ورکړل شو او د تاریخ مشهور کتاب "العبر" چې د نړۍ تاریخ پکې څیړل شوی په اوه ټوکو کې ولیکه او په همدې کتاب یې مشهوره سریزه یا مقدمه ابن خلدون ولیکه چې تر ننه پورې په علمي او اکاډمیکو مراکزو کې ترې استفاده کیږي. نوموړي دا کتاب په شاوخوا کې شپږو میاشتو کې تالیف کړ. دغه راز د فیسیوک بنسټگر، مارک ذوکر برگ په خپلو تازه څرگندونو کې ویلي چې خلک باید د ابن خلدون مشهور کتاب مقدمه ابن خلدون ته ډیره توجه وکړي ځکه نوموړي شاوخوا

د نړۍ ستر مسلمان پوهان

ابن سینا

اصلي نوم یې أبو علي الحسين بن عبد الله بن سینا دی، زوکړه او روزنه یې په بخارا کې شوې خو ملت یې افغان او ټاټوبی یې افغانستان دی. په فلسفه، طب، تفسیر، تصوف، اخلاق، کیمیا، ژب پوهنه او داسې نورو علومو په اړه یې گڼ تالیفات کړي او حتی د خپلې پوهې او استعداد په اساس ورته د لوی استاد یا د استادانو استاد لقب ورکول شوی و. د نوموړي مسلمان عالم مشهور کتاب د القانون في الطب و چې پیرۍ پیرۍ اروپایانو او اسیایانو ترې د طب په برخه کې استفاده کوله. ابن سینا بلخي په یاد کتاب کې د نورو لارښونو برسیره د بیلابیلو ناروغيو د تشخیص او تداوی په

اوه (۷) پیرۍ وړاندې په دې کتاب کې د اجتماعي علومو، سیاست، ثقافت او تمدن په اړه بحثونه او څیړنې کړي. د مارک زوکربرگ دا څرگندونې د نړۍ په لراویر کې د مسلمانانو د خوښې سبب وگرځیدې او په مسلمانانو یې غږ وکړ چې دا مشهور کتاب مطالعه او د بحثونو او څیړنو څخه یې درسته استفاده وکړي.

خوارزمي:

محمد بن موسی الخوارزمي په بغداد کې زیږیدلی. نوموړی ډیر قوي ریاضي دان، فزیک پوه او د هندسې ماهر و. همدارنگه په نجومیاتو او فلکیاتو کې یې هم پوره پوهه او تجربه درلوده. د نورو تالیفاتو او څیړنو ترڅنگ یې مشهور کتاب "جبر والمقابله" دی چې د وخت عباسي خلیفه په غوښتنه یې د یاد کتاب په لیکلو لاس پورې کړ. دا کتاب خلکو ته د تجارت، میراث او نورو مسائلو په اړه اسانه او غوره طریقي ور په گوته کوي.

عصبيت يعني ډوارو جهان تباهي!

آوازونه پورته کړي او تر هغه وخته پوري دهغه په مقابل کښي جهاد او مبارزه وکړي چي بالکل له مينځه لاړ شي، ولي؟

تعصب او عصبيت دجاهليت ددوران ميراث دی ايليس عليه اللعنه اولنی کس وو چي تعصب يې وکړ او دابوالبشر په مقابل کښي يې دعصبيت نعره اوچته کړه پس له هغی نه درب العزت له دربارنه دومره راتپت شو چي د (رجيم) لقب يې کسب کړاوپه نتيجه کښي يې خپل دنيا واؤخرت تباہ کړ او له همدې لامله هر وخت کوبښن کوي چي دانسانانو په مينځ کښي دتعصب اور ژوندی وساتي ځکه په دې کارسره کولای شي چي هره شيبه دانسانانو اتحاد اواتفاق تيت اوپرک کړي اوپه دې توگه خپل انتقام د آدم (عليه السلام) داولادونه واخلي.

او اوس ددی ليکنی نه په ډاگه شوه چي عصبيت په اسلام کي هيڅ ځای نه لري بايد مونږ اوتاسو

په دغو حساسو شيبو کښي چي زمونږ غم ځپلی ولس په مختلفو مشکلاتو کښي اخته دی خپل اصلی اوحقيقي رسالت وپيژنو په دی ځان پوه وکړو چي که شخصيت په پوهه اوعلم کي وي اوچت والی اوپرتري په تقوا کي ده او حقيقت هم دادی چي په اسلام کښي اصلي معيار فقط تقوا اوپرهيز گاري ده نه بل څه، لکه الله تعالی خپل عظيم اومقدس کتاب کښي په واضحه توگه فرمايي چي: ((ان اکرمکم عندالله اتقاکم)) يعنی ستاسو بهترين اولور مقام شخصيت دالله تعالی په نزد هغه څوک دی چي ډير تقوا اوويره ولری. (دحجرات سوره ديارلسم آيت)

اوبل داچي رسول الله (صلی الله عليه وسلم) په صريحه لهجه خپلو امتيانوته په يو حديث کښي داسی فرمایلی دی چي هرڅوک عصبيت، قام پرستی، ژبني تعصب ته دعوت وکړي هغه زما له امت څخه نه دی اوهرڅوک، چي په عصبيت کي مړ شو زما امتي نه دی.

اوس مونږ اوتاسو د يو واقعي مسلمان په توگه غور وکړو او خپل اعمال، افعال، ويل اوليکلو ته وگورو چي څومره دگران اسلام احکاماتو د معيارونو مطابق دي؟

نه اوچته خبره ده، ښه والی او تقوا دی ته څه ارزښت نه لری.

دې وخت کي بايد خامخا ووايو چي دا شخص بلا شبهه هغه پليد تعصب کي اخته شوی ده چي اسلام دهغه نه په واضحه توگه کرکه لری او مسلمانان الله (ج) له هغی څخه منع کړي ده، يعنی داشخص بعضی وخت که دخلکو په مينځ کښي داسلام ناری هم وهي يا لمنځونه کوی هغه فقط نمايشی حرکات دي چي د هغوپه

وسيله باندی ځان اوخلک غولوي او بس، يعنی دخپل عبادی اعمال نه يوازی هيڅ ثواب نه شی حاصلولی بلکه که توبه ونه باسی دخدای په عذاب کښي لازيات اخته کېږي، که وگورو حتي بعضي وخت داسي کيږي چه ظاهراً يو ښه انسان خپل ويل اوليکل نه کنترولوي منفی حرکات دهغی نه صادرېږي په نتيجه کښي دتعصب بوی دهغی نه انتشارېږي لکه بعضی خلک چه ليکوال دی درسنيو اواعلامی وسايلو سره خامخا ارتباط لری خپل ځان تحصیل کرده او دپوهانو په رديف کښي حسابوی مخکي ددی نه چي خپل نظريات خلکوته وښايې په ډير تأمل او دقت سره يو وار خپل ليکل او ويل يې دقرآن او سنت په تله کي وزن کړي چي آیا دهغی په احکاماتو او معيارونو مطابقت کوی اوياد هغی روحی بياناتو سره سمون خوری او که نه؟

زه تعجب په هغه چا کوم چي ځان مسلمان هم بولي اوحتي ځان د اسلامی تنظيمونو متعهد گنی بيا هم تعصب کوی حال دا چي اسلام بالکل دهغو حرکاتو نه بيخي کرکه اومانفات لري او حتی خپل تابعين او پيروانوته حکم کوي چي د بې ځايه تعصب په خلاف په هرځای

روښانه خبره ده چي تعصب او اسلام دواړه متضاد عنوانونه دي يعني څوک چي اسلام سره رابطه لري، خپل ځان يې سوچه اوپاک مسلمان بولی هغه قطعاً تعصب نه کوي يعنی څوک چي تعصب کوي هغه په دي دنيا ځان او ټولنه دواړوته تباهي راوړی چي اسلام دهغی اعمال نه بيزار او هغه هم داسلام نه لري او بيگانگه دي او په آخرت کي هم دهغی ژوند تباہ اودجهنم اور کندی دهغی په انتظار کي ده، او دالله تعالی رحم هم ورباندي نه کيږي.

سره ددی نه بيا هر څوک چي عصبيت ته ارزښت ورکوي اوياد هغی نه حمايت کوی که دمسلمانانو په مينځ کښي هم اوسېږي او داسلام دعوايې هم وکړي په حقيقت کي هغه دجاهليت په خوا کښي را روان دي او اسلام دهغه په مقابل کښي اعلان جنگ کوی مخکي ددی نه چي داشخص په جاهليت کي مړ شي بايد

خپل ځان اواصلی رسالت يې وپيژني ژر تر ژره توبه وباسي داسلام اودانسانيت فطري تقاضاو ته په خلاصه جبين کښي ليک ووايي اوځان دهغی الهی احکاماتو په مطابق کي برابرې کړي چي اسلام يې لکه لمړښودلی دی.

اوس راځو هغو مطالبو ته چي بعضی وروڼو دخپلی ويناگانو کي دولس په اجتماعاتو، او په اخبارونو اوانترنيتی سايتونو کي دخپل په ليکلو کښي داسی مشخص افرادو ته په نژاد پرستی، قوم پرستی اويوه عصبيت تورنوی چي آیا هغوی واقعاً متعصب کسان دی اوکه نه هغه بيلى خبری دی دهغی په رابطه جدا تبصری غواړی چي فی الحال دهغی په باره کښي بيانول يې مناسب نه گنم په هر حال عصبيت چي اسلام انسان له هغه نه قطعاً منع کړی دی د هغی په رابطه بايد دوستانوته ووايو چي تعصب داسي يو مجسم شي نه دي چي دهغه شکل اوهيکل عملا ظاهر شی او خلک يې وگوري بيا ووايي چي داشخص متعصب دی بلکه تعصب هغه متعفن اوبويناکه جيفه ده چي د منفی ويل، ليکل، کردار او بل هغه څه چي دانسان نه غلطه حرکات صادرېږي بيا هغی ته مستقيمه توگه منسوب کيږي دهغی نه پس داسي واضحه خلک پيژني چي دی ته ژبني، قومي، گروهی اوفرقه ايزه مسئله دهر څه

ډاکټر او د خیر کلي گانې

خلکو سره ناسته پاسته لري او د هغوی په ضرر صبر کوي هغه الله ته نژدی دی.

د خیر کلي گانې:

۱- ډاکټر ته پکار دي، چې د مریض سره په مینه او نرمۍ خبرې وکړي د هغه د کورنۍ او ژوند په باره کې ترینه پوښتنه وکړي.

۲- که ډاکټر کولی شي مریض ته بعضې کتابونه او فیتې ورکي ترڅو د هغې نه استفاده وکړي نو دا به ډېره بهتره لاره وي.

۳- ډاکټر باید د مریضانو سره د راغلي کسانو هر سوال ته ځواب ووايي او هغوی ته د صبر او ډاډ گیرنې اطمینان ورکړي.

۴- ډاکټر چې کله په روغتون کې د مریضانو د حال پوښتنه کوي په زړه کې دې دا نیت وکړي، چې د هغوی پوښتنه کوم، ځکه په حدیث کې دي، چې کوم مسلمان دبل مریض مسلمان پوښتنه کوي هغه ترهغې د جنت په باغ کې وي.

۵- هروخت یې باید په مخ مسکا خوره وي، ځکه مسکا هم صدقه ده.

۶- کله چې کوم مریض د څه پوښتنه کوي نو ډاکټر ته پکار دي هغه سره کومک وکړي.

۷- ډاکټر چې کله په روغتون کې د شپې نوکریوال وي هغه ته پکار دي، چې د انتظار او وزگار ناستی په وخت د الله جل جلاله څخه د اجر امید ولري.

۸- د مریض په کتلو او دوا لیکلو کې باید د عجلې نه کار وانخلي او ښه په آرام او تسلی سره مریض وگوري او بیا ورته دوا ولیکي.

۹- د مسلمانانو په مرضونو دې پرده واچوي.

۱۰- ډاکټر ته پکار دي چې د مریض سره بې ځایه او ډېرې خبرې ونه کړي، هسې نه چې د هغو مریضانو وخت خراب نه کړي کوم چې بیرون انتظار کوي.

یوه ورځ مې د ډاکټر او مریضانو د حال په باره کې فکر کاوه او طب مې د نورو مسلکونو سره مقایسه کړ آخر دې نتیجې ته ورسېدم، چې استاذ ته که څه هم سخت کار ور په غاړه وي خو هغه بیا هم د دومره سختی سره نه مخ کېږي او د وخت سره د هغه مشکل حل شي.

انجنیر هم دومره سختی نه ویني او هغه خلک په اسانې پوهوي. پیلوټ او ډریور هم دومره مشکلات نه ویني، همداسې نجار، موچي، آشپز او نور، خو ډاکټر بیا تر هرچا جلا (بیل) دی. ډاکټر ته داسې مریضان هم راځي چې هغوی په خبره پوهېږي، داسې مریضان هم ورته راځي چې هغوی په خبرو سر نه خلاصیږي او ډاکټر چې ورته څه ووايي دا خپله کوی لکه:

ډاکټر صیب تاسو څه وایي؟، نه ته زما په خبره پوه نه شوې کنه، زه څه وایم او ته څه وایي. زما خپته درد کوي او ته مې ملا گورې، ښه نو څه وکړم او داسې نور....

ډاکټر ته ډېر داسې مریضان هم راځي چې هغه ته وایي: د خدای نه وډار شه دمره دوا او دا دومره معاینې ته یواځې د خلکو لوټولو لپاره کوې.

ډېر بیا ښه هم وي او څه داسې هم وي، چې له ډاکټر او دوا نه سر ټکوي او ورته وایي: دا څویم ځل دی دوا اخلم او گټه نه کوي!؟

ډاکټر صیب! چې په علاج نه پوهېږي بیا ډاکټري ولې کوې؟

هغه به لیونی وي، چې ستا غوندې سپري نه علاج کوي.

ډېر مریضان یا بخیل وي، ډېر واړه او ډېر بیا زاړه. شاعر وایي:

ولا تحسب الناس نوعا واحدا فلهم طبائع لست تحصیهن الوان

ډاکټر ته پکار دي، چې هغه د هر رنگ مریضانو سره ښه چلند وکړي او په هر هغه څه صبر وکړي، چې مریضان یې وایي او یا یې هغوی کوي.

ډاکټر ته پکار دی د مشرانو احترام او په کشرانو رحم وکړي هغه کس چې د

سیرت اخلاقی رسول گرامی ﷺ

احوال شخصی پیام اکرم (ﷺ) بخش بیست و دوم

سخن گفتن پیامبر اکرم

پیامبر اکرم ﷺ اکثر اوقات ساکت بود و جز در مواقع ضرورت حرف نمی زد و می فرمود: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ». [صحیح بخاری (۶۰۱۸) و صحیح مسلم (۴۷)]

«کسی که به الله و روز آخرت ایمان دارد، پس سخن نیک بگوید یا ساکت باشد» ایشان ﷺ هنگام تکلم از اول تا به آخر به آرامی لب به سخن باز می کرد و کلام شان کوتاه و جامع و خالی از طول و تفصیل بیجا و وافی به تمام مقصود بود، هنگام سخن گفتن تبسم می کرد و کلامشان روشن بود به طوری که هرشنونده آن را می فهمید.

آری! سخن نمی گفت، مگر جایی که امید ثواب می داشت. هنگام سخن گفتن چنان حاضران را به خود جذب می کرد که گویا روی سر آن ها پرنده نشسته است و چون ساکت می شد، آنان سخن می گفتند. کلمات گفتارش به یکدیگر پیوستگی داشت. کلماتش را به طوری شمرده بیان می کرد که شنونده آن را به خوبی به خاطر بسپارد. جوهره صدایش بلند و آهنگ صدایش از همه زیباتر بود. ایشان ج فصیح ترین مردم در سخن گفتن بود و از همه مردم در سخن گفتن اختصار را رعایت می کرد و در عین حال تمام آنچه را که می خواست در ضمن جملاتی کوتاه ادا می فرمود. ام المؤمنین عایشه رض می گوید: «مَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْرُدُ سِرْدَكُمْ هَذَا، وَلَكِنَّهُ كَانَ يَتَكَلَّمُ بِكَلِمَاتٍ بَيِّنَةٍ، فَضْلًا، يَحْفَظُهُ مَنْ جَلَسَ إِلَيْهِ». «رسول الله ﷺ مانند شما پشت سر هم و بی وقفه سخن نمی گفت، بلکه بسیار روشن و شمرده صحبت می کرد؛ طوری که افرادی که آنجا نشسته بودند، سخنانش را حفظ می کردند». [سنن ترمذی (۳۶۳۹)]

ایشان ﷺ، انسانی باتحمل و بردبار بود و دوست داشت که مردم، سخنانش را بفهمند. از آنجا که به امتش بسیار علاقه مند بود، تفاوت های مردم و میزان درک و شناخت آنان را در نظر می گرفت و همین مسأله، باعث می شد تا شخصیت بردبار و صبور باشد. عایشه ل می گوید: «كَانَ كَلَامَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَلَامًا فَضْلًا يَفْهَمُهُ كُلُّ مَنْ سَمِعَهُ». «رسول الله ﷺ شمرده سخن می گفت، طوری که هر شنونده ای، آن را می فهمید». [سنن ابوداود (۴۸۳۹)]

آنجناب ﷺ از حوصله و وسعت صدر بی مثیل برخوردار بود و سخنانش را تکرار می کرد تا همه آن را دریابند. انس بن مالک رض می گوید: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعِيدُ الْكَلِمَةَ ثَلَاثًا لَتُعْقَلَ عَنْهُ». «رسول الله ﷺ یک کلمه را در صورت نیاز سه بار تکرار می کرد تا مردم بفهمند».

آنجناب ﷺ با مردم با ملاطفت، برخورد می کرد و می کوشید تا از ترس و وحشت آنان بکاهد؛ چراکه بعضی از مردم از هیبتش احساس ترس می کردند. عبد الله ابن مسعود س می گوید: «أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ، فَكَلَّمَهُ، فَجَعَلَ تَرَعُدُ فَرَأَيْتُهُ، فَقَالَ لَهُ: «هَوَّنْ عَلَيَّكَ، فَإِنِّي لَسْتُ بِمَلِكٍ، إِنَّمَا أَنَا ابْنُ أُمْرَأَةٍ تَأْكُلُ الْقَدِيدَ». «مردی نزد پیامبر اکرم ﷺ آمد و شروع به صحبت کردن با ایشان نمود. در حالی که بازوهایش می لرزید.

پیامبر ج فرمود: «بر خود آسان بگیر؛ زیرا من، پادشاهی نیستم؛ بلکه فرزند زنی هستم که گوشت خشک می خورد». [سنن ابن ماجه (۳۳۱۲)].

جوانان حاملان و علمبرداران پیام الهی اند

الحمد لله رب العالمين والصلاه والسلام على اشرف الانبياء والمرسلين
 قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّن لِّسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي.
 (پروندگان را سینه ام را گشاده گردان و کارم را برای من آسان ساز. و از زبانم گره بکشای (تا) سختم را بفهمند)

پروردگارا! از ای آموزگار آدم و ابراهیم! دانشی مفید به ما عطا فرما و از آموخته هایمان بهره مندمان ساز و بردانشمان بیفزای، تو را در هر حال سپاس می گوئیم و از جهنم و احوال جهنمیان به تو پناه می بریم.

جوانی چیزی است و جوان مسلمان بودن چیزی دیگری.

جوان مسلمان وظایف و مسؤولیت هایی به دوش دارد که بنابر مقتضیات زمان و مکان تغیر می کند. بنگریم جوان مسلمان در عصر حاضر چه وظایف و مسؤولیت های به دوش دارد؟ مسلمان کیست؟

مسلمان همان انسانی است که اساس هستی به شمار می آید و از رسالتی جاویدان برخوردار است. مسلمان وارث شریعت و میراث به جای مانده از پیامبران است که همگی در اسلام به عنوان دین و راه زندگی نمود یافته است. و به سخنی دیگر همه ی آنچه که در ادیان گذشته وجود دارد. در دین اسلام خلاصه شده و تمرکز یافته است. دینی که خداوند (ج) با اتمام آن بر بندگانش منت نهاده است. آنگاه که می فرماید:
 الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا - المائدة

(امروز دین شما را برایتان کامل، و نعمت خود را بر شما تمام گردانیدم و اسلام را [به عنوان] آیینی برای شما برگزیدم)

مسلمان کسی است که این رسالت را بردوش می کشد، رسالت محمد (صلی الله علیه وسلم)، رسالت قرآن و رسالت ماندگار.

جوانی دوره ی نیرو و توان است:

دوره ی جوانی، دوره ی نیرو، سر زندگی، شور و فعالیت ثمر بخش است. زیرا جوانی میانه ی عمر انسان است و میانه ی هر چیز بهترین آن است. خورشید وقتی در میانه ی روز در دل آسمان قرآمی گیرد به اوج گرما و روشنایی خود می رسد.

بنابر این جوانی مرحله ی مردانگی شور و نشاط در زندگی انسان است و به همین دلیل مهم ترین مرحله ی زندگی هر انسان به شمار می رود.

جوانی مرحله ی بذل و بخشش و مرحله ی استقامت و پایداری در برابر مشکلات است. و از این روست که حاملان دعوت های آسمانی و حامیان آن ها همگی جوان بوده اند.

جوانان حاملان وحی و رسالت :
 خداوند پاک و بلند مرتبه درباره ی یاران موسی (ع) چنین با ما سخن می گوید:

فَمَا آمَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ - يونس 83
 (سر انجام کسی به موسی ایمان نیاورد مگر فرزندان از قوم وی در حالی که بیم داشتند از آنکه مبادا فرعون و سران آنان ایشان را ازار رسانند)

و درباره ی اصحاب کهف می فرمایند:
 نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَوَدَّاهُم هُدًى - کهف: 13
 (ما خبر شان را بر تو درست حکایت می کنیم، آنان جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آورده بودند و بر هدایتشان افزودیم)

و از ابراهیم بت شکن خبر می دهد که همه ی بت ها را شکست و نابود ساخت جز بت بزرگ که به شکل خود باقی گذاشت تا مشرکان به سوی او باز آیند. خداوند (ج) از زبان این مشرکان بت پرست می فرماید:

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ - انبياء: 60

(گفتند: شنیدم جوانی از آن ها [به بدی] یاد می کرد که به او ابراهیم گفته می شود)

و این بدین معناست که آن حضرت در سن جوانی و قدرت بود.

الگوهای خوب برای جوانان:
 قرآن کریم از جوانان بسیاری سخن گفته است که در فضائل و پاکی ها الگوهای درخشان بوده اند:

اسماعیل فداکار:

قرآن کریم از حضرت اسماعیل (ع) خبر می دهد که او پس از اینکه با پدرش به جایگاه قربانی رسید و پدرش به فرمان خدا سر بریدنش را به وی پیشنهاد می دهد با اراده و اختیار خود به فرمان الهی گردن می نهد و خرسند می شود تا جان خود را برای تحقق فرمان خداوند فدا نماید.
 فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَا آتِ بِأَفْعَلٍ مَا نُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ - صافات: 102

(وقتی با او به جایگاه [سعی] رسید. گفت: ای پسرک من! من در خواب [چنین] می بینم که ترا سر می برم، پس ببین چی به نظرت می آید؟ گفت: ای پدر من! آنچه را ماموری بکن ان شاء الله مرا از شکیبایان خواهی یافت)

جالب اینجا ست که او نگفت: درمورد من هر دستوری داری اجرا کن! بلکه گفت: دستور را اجرا کن، بدین معنا که از خود نامی به میان نیاورد بلکه خود و ذات خود را در برابر فرمان حق نادیده گرفت. انگار به پدرش می گوید: تو به دستوراتی که داری عمل کن و اصلاً از من نپرس. یوسف صدیق:

قرآن از جوانی دیگر سخن می گوید به نام یوسف کسی که شهوت و لذت جنسی با همه ی جاذبه هایش به سوی شتافت ولی او دلیرانه

از آن سرباززد در حالی که اگر ایمانش سست بود همه ی عوامل برای پذیرفتن آن برایش آماده بود. جوانی زیبا در عنفوان جوانی و قدرت جوانی که در غربت است و کسی که او را نمی شناسد تا بر اثر کارها پیش سرزنش شود مجرد است و همسری ندارد که عفت او را نگه دارد و با او از دیگری بی نیاز گردد.

چه زنی او را به خود فراخوانده بود؟ زنی هم که او را به خود فراخوانده است زنی فاسد و خیابانی نیست بلکه زنی است صاحب مقام و زیبایی او همسر چیره ی پادشاه است و یوسف خدمتگزار ساکن در خانه ی اوست!

این یک فتنه ی عارضی و لحظه ای نبود که یوسف به آن دچار شده بود بلکه فتنه ای همیشگی که هر صبح و شب و وقت و بی وقت در معرض آن بود علاوه بر این، این زن پادشاه است که او را به خود فراخوانده است و خواسته اش را در ابتدا با اشاره و کنایه ابراز نکرد بلکه از آغاز آشکارا به او گفت (هیت لک!) یعنی پیش ای اما یوسف صراحتاً از این عمل ابراز بیزارگی و انزجار می نماید و می گوید.

مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ - يوسف: 23

(پناه برخدا! [او عزیز] سرور من است که مرا گرامی داشته بیگمان ستمکاران رستگار نمی شوند)

همسر پادشاه وقتی نتوانست با وسوسه و اغواء یوسف را به تسلیم خود در آورد به تهدید روی آورد و در برابر دیگر زنان با بیانی تهدید آمیز چنین گفت:

وَلَقَدْ رَاوَدتُّهُ عَنِ نَفْسِهِ فَأَسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا أَمَرُهُ لَيَسْجَنَنَّ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّاغِرِينَ * قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ يوسف: 33-32

(اری من از او کام خواستم ولی او خود را نگاه داشت و اگر آنچه را به او دستوری دهیم نکند قطعاً زندانی خواهد شد و حتماً از خوار شدگان خواهد گردید. یوسف گفت پروردگارا زندان برای من دوست داشتنی تر است از آنچه مرا به آن می خوانند. و اگر نیرنگ آنان را از من باز نگردانی به سوی آنان خواهم گرایید و از جمله ی نادانان خواهم شد)

یوسف تنها می توانست یکی از این دوستی را برگزیند سختی دین یا سختی دنیا :

سختی دین این است که - پناه بر خدا- زنا کند و به شمار نادانان و فاسقان درآید. و سختی دنیا اینکه به زندان افتد و تحقیر شود. ولی این جوان سختی دنیا را به جان خرید تا به دینش آسیبی نرسد و می گوید:

رب السجن احب الي مما يدعونني اليه (پروردگارا! زندان برای من دوست داشتنی تر است از آنچه مرا به آن می خوانند).

Worship of One God as the first ethical imperative

Is God's command arbitrary or rational and ethical? Shariah commands goodness and justice

The Qur'anic account of the Prophet's message emphasizes its rational nature, insofar as God has commanded us to do what is known to human nature to be right and beneficial. God has the absolute right to command what He wishes, and He had indeed tested certain earlier communities with commandments that were merely a test rather than being good or desirable in themselves. Such commands were removed from the perfect Law given to the Prophet ﷺ, thus perfecting it:

He will enjoin on them that which is right and forbid them from that which is wrong, making lawful for them all good things and prohibiting for them only the foul; relieving them of their burden and the fetters that they used to wear. Then those who believe in him, and honor him, and help him, and follow the light which is sent down with him, they are the successful ones. (7:157)

This verse makes the monumental declaration that the Shariah given to the Prophet ﷺ, the standard of what is right and what is wrong before God, is accessible to human nature, and that its norm is to remove arbitrary burdens and facilitate a good life.

We remarked earlier that classical Muslim scholars have disagreed about whether ethical verities are accessible to human reason unaided by revelation. All scholars agree about the reasonable and beneficial nature of the divine command, but this theoretical disagreement is pertinent to reproduce here only to help us remember how profoundly and deeply our scholars debated ethical philosophy in service of God's revelation. Of the four theological schools, three, the traditionalists, Māturīdiyya, and Mu'tazila, argued that ethical truths are indeed known to human reason, whereas one, the Ashā'ira, disagreed.³⁴ The Ashā'ira did not deny that human reason can know what is beneficial or harmful, but they differentiate that from the knowledge of what is good or evil in the sense of incurring reward or punishment by Allah in the afterlife. To safeguard divine omnipotence, they hold that there exists no order of good or evil before and apart from God's revelation, in which Allah Most High commands and prohibits freely as He desires. Others hold that the knowledge that Allah has placed in human nature and accessible to human reason is in agreement with the revealed norms, even though all agree that in case of perceived disagreement, the explicitly stated revealed norms have indisputable superiority. The difference, then, is consequential only in cases when the revelation is silent, and those details are beyond the scope of our essay here. Suffice here to

state that the Ashā'ira, like Imām al-Ghazālī, do not question that the Islamic legal norms in the form of the Shariah are indeed beneficial and hence rational. All schools, then, are effectively in agreement that the law of Allah is both beneficial and rational in this life and the standard of success or failure in the afterlife. The traditionalist school is summed up powerfully by Imām Ibn al-Qayyim:

Verily, the Shariah is founded upon wisdom and welfare for the servants in this life and the afterlife. In its entirety it is justice, mercy, benefit, and wisdom. Every matter which abandons justice for tyranny, mercy for cruelty, benefit for corruption, and wisdom for foolishness is not a part of the Shariah even if it was introduced therein through an interpretation.³⁵

This means that even beyond the explicit commands and prohibitions of Allah, which capture the essence of all goodness and prohibit the essence of all that is evil, the 'ulamā' extend the rational meaning through analogy and by considering the purposes and objectives of the law. This is the realm of jurisprudence, fiqh.

But even beyond fiqh, there is a need for training the intentions and habits through inner reflection, training (tarbiyya), and inner purification (tazkiyya), reforming habits, and rational evaluation of our actions in order to extend the charitable acts that are left in fiqh as merely recommended or neutral.

Some 200 times, Allah commands us to "do good deeds" in the Qur'an without specifying a particular form or group of recipients. Allah does not restrict 'good works' to the carrying out of a set of specific commands or rituals of worship.

The Qur'an and the Prophetic role-model leave no doubt that we are encouraged to be good to one and all in every way, to perform good works for God's sake without expecting gratitude or worldly reward, as God says of the righteous,

We only feed you for the pleasure of Allah, wanting neither reward nor gratitude in return (76:9).

Numerous verses make it clear that good works are not limited to Muslims, nor conditional upon someone accepting Islam; the Qur'an specifically speaks of the charity and kindness that is due to unbelieving parents, relatives, and the needy. Nor are good works in Islam limited to benefit others in the afterlife; we are asked to give comfort and show compassion to the simple earthly existence of humans and even animals. God is good and compassionate and loves benevolence and compassion and rewards

us for every sincere action we do, so long as it accords with the Prophetic guidance.

In other words, we must as believers seek to do, love, and make a habit of doing all that is good, starting with the duties but then going beyond what is explicitly stated in the divine revelation and beyond what is found in norms of fiqh. This precisely is the realm of the science of akhlāq and the related disciplines of spiritual and ethical purification to which we turn in the remaining essays of this series.

Worship of One God as the first ethical imperative

Returning to the concept with which we began, we reiterate that the bonanza of good deeds that Islam urges is built on one ineluctable foundation, without which the concept of good becomes incoherent, and without which the natural human love for righteousness, and the goodness God places in the character of all of His servants in different forms, all become corrupted. That foundation is the acknowledgment of and submission to the ultimate Truth, al-Haqq, Allah. When not grounded in the ultimate truth, good deeds become mere dust and ashes (14:18).

To understand this, we must recognize that Islam is nothing but the right thing to do vis-à-vis the Creator. As such, Islam is a quintessentially moral way of life—one that demands not merely the appeasement of a deity for the fulfillment of our secular needs, but a total response to the one true God, who, in the impending, eternal afterlife, rewards the good and punishes the wicked. However, the association of religion and worship to morality has been lost on many peoples, past and present, who worship their deities and perform spiritual exercises or rituals not for moral reasons such as participation in truth and expression of gratitude, but to satisfy their secular needs, ranging from the ancient desire for children and good harvest, to modern concerns for stress relief, calm, and balance. Secular scholars speculate how the terror of death, the great unknown, and the human desire to appease the tumultuous forces of nature, have been the main impulses for religiosity throughout history. In reality, these feelings are merely the signs and reminders that Allah has placed in this world and in our hearts in the form of a primordial urge for perfection and eternity, which in other words is the urge for God. The perversion of this urge is how Satan misguides humans, as he did with our father Adam: a promise of eternity and angelic perfection (e.g., 20:120; 7:20).

Make Your Mark in Your Society

It is a great deprivation and evident loss for a person to be just a number in the long list of humanity during this life and after death, having no weight in the values of moral code and no contribution in ethical legacy. Such contribution is the last imprint you leave and the last image of you in life. You should leave a mark that commemorates you after you die. So, how will your departure look like? What will you leave behind? Will you leave a lasting fruitful legacy and a good memory or a bad impact that will continue to harm and a disreputable memory?

Before answering, we should know that Allah created creatures varying from each other, and just as they are different in color and size, so are they different in qualities, nature, behavior, and morality. Allah did not create a harsh nature or innate characteristic in a way that a person could not change his character, behavior, or be unable to purify his soul. It is oddly enough that a person leaves the world without leaving an impact to be praised and emulated, even stranger than that, one leaves a pure evil, such as the notoriety on social media, insult, slander, and defamation. Allah may forgive the negligence of his slave if his sins involve just the rights of Allah, but the sins which involve transgressions against the rights of other humans will be pending until the Day of Judgment. Therefore, transgressors must be aware that their bad impact is the cause for their hatred, and supplications against them by those who have suffered their mistreatment, not only that, but their bad impact might be spread and promoted by their followers, Allah, The Exalted, Says (what means): {That they may bear their own burdens [i.e. sins] in full on the Day of Resurrection and some of the burdens of those whom they misguide without [i.e. by lack of] knowledge. Unquestionably, evil is that which they bear.} [Quran 16:25]

Noble conduct and good impact are considered as an additional life, a model for others who desire and love to emulate and imitate them, and who will continue to ask Allah to have mercy on them. It is a treasure that not only his/her family will share, but also everyone will benefit from that treasure. His/her legacy will not be passed only to his/her inheritors, but also will be passed to those who benefited from this legacy. Their traces will keep drawing an intellectual image for society even when their bodies are lying beneath the dust; they will be remembered and followed. It is a continuous giving and permanent goodness that drives society to keep the good deeds and maintain generous qualities, as Allah, The Exalted, Says (what means): {Whoever does righteousness, whether male or female, while he is a believer – We will surely cause him to live a good life, and We will surely give them their reward [in the Hereafter] according to the best of what they used to do.} [Quran 16:97]

Human life has no value without leaving a legacy after his/her departure, unlike successful ones as they know how to create great glory and rich history of their own.

One of the prominent characters of our era is Sheikh Abdur-Rahman As-Sameet, born in Kuwait in 1947. He had been persistent in praying since his young age; he loved reading, he read the Sirah (biography) of the Prophet, sallallahu 'alayhi wa sallam, and

his great companions and the biographies of righteous predecessors. He grew up loving this religion, which makes his lovers great men having no counterparts in history. Sheikh Abdur-Rahman noticed, during studying in high school, that the workers used to wait for public transport under the burning sun of Kuwait. Accordingly, he and his colleagues decided to raise money to buy a car to transport workers from work to their homes for free, just for the sake of Allah. After that he joined university study, he had his bachelor's degree in medicine in Iraq, his master's degree in Britain, and his doctorate in Canada, and finally decided to return to Kuwait to work as a physician, but his good wife advised him that he should work in the field of Da'wah (Islam propagation) in East Asia. It was the will of Allah that he settled in Africa in Malawi, because one of the good women had asked to build a mosque outside Kuwait, as he fulfilled her wishes. He was shocked by what he saw; many Muslims there did not know how to perform ablution nor know about the teachings of Islam, while he saw the European Christianization activity as they succeeded in Christianizing them. As-Sameet and his wife decided to stay there for Da'wah; both of them abandoned the luxury life and settled in a remote village on the island of Madagascar in the village of Madikeri in a modest house. He set up a team of Islamic preachers and Imams to spread Islam to the African countries, after training them on wise Islam propagation ways and methods of dealing with different cultures. He spread his students everywhere in the continent, creating an integrated network of loyal young people who were moving from a village to another walking on foot to propagate Islam among their people.

He helped huge numbers of people to convert to Islam, he also contributed to the construction of about 5700 mosques, cared for and fostered orphans; he fostered 15000 orphans, drilling more than 9500 Artesian wells, building 860 schools, establishing 4 universities and 204 Islamic centers.

He formed an association and named it the Direct Aid Association to benefit everyone whether Muslims, Christians, or Pagans. May Allah have mercy on you, Abu Suhaib, and dwell you in paradise. Allah The Exalted Says (what means): {Indeed, it is We who bring the dead to life and record what they have put forth and what they left behind, and all things We have enumerated in a clear register.} [Quran 36:12]

When will you leave your mark, while Allah has bestowed the grace of Islam upon you? And what a great blessing, you are also blessed to be a descendant of great ancestors who enlightened the world from its darkness and created a civilization written by history. Are you not worried about the state of your Ummah (Islamic nation)? Aren't you concerned about the Dunia (the worldly life) being as a weapon with others who threaten your Ummah? Isn't it worthy for you to take part in building that history? Get up and let go of your laziness, find out who you are and look at your nation's past to be inspired by them as a torch that lights your way; hasten to work and make your mark in life as life is short and you don't know when it is going to end. When it comes to an end, only your legacy will remain and you will have an honorable mention in later generations, otherwise you won't have a legacy, and the history will forget you.

Becoming Muslim

By Yahye Adam Gadahn

My first seventeen years have been a bit different than the youth experienced by most Americans. I grew up on an extremely rural goat ranch in Western Riverside County, California, where my family raises on average 150 to 200 animals for milk, cheese, and meat. My father is a halal butcher [a butcher who slaughters in an Islamic manner -ed.] and supplies to an Islamic Food Mart a few blocks from the Islamic Center in downtown Los Angeles.

My father was raised agnostic or atheist, but he became a believer in One God when he picked up a Bible left on the beach. He once had a number of Muslim friends, but they've all moved out of California now. My mother was raised Catholic, so she leans towards Christianity (although she, like my father, disregards the Trinity). I and my siblings were/are home-schooled, and as you may know, most home-school families are Christian. In the last 8 or so years, we have been involved with some home-schooling support groups, thus acquainting me with fundamentalist Christianity. It was an eye-opening experience. Setting aside the blind dogmatism and charismatic wackiness, it was quite a shock to me when I realized that these people, in their prayers, were actually praying TO JESUS. You see, I had always believed that Jesus (may Peace Be Upon Him) was, at the very most, the Son of God (since that is what the Bible mistranslates "Servant of God" as). As I learned that belief in the Trinity, something I find absolutely ridiculous, is considered by most Christians to be a prerequisite for salvation, I gradually realized I could not be a Christian.

In the meantime, I had become obsessed with demonic Heavy Metal music, something the rest of my family (as I now realize, rightfully so) was not happy with. My entire life was focused on expanding my music collection. I eschewed personal cleanliness and let my room reach an unbelievable state of disarray. My relationship with my parents became strained, although only intermittently so. I am sorry even as I write this.

Earlier this year, I began to listen to the apocalyptic ramblings of Christian radio's "prophecy experts." Their paranoid espousal of various conspiracy theories, rabid support of Israel and religious Zionism, and fiery preaching about the "Islamic Threat" held for me a strange fascination. Why? Well, I suppose it was simply the need I was feeling to fill that void I had created for myself. In any case, I soon found that the beliefs these evangelists held, such as Original Sin and the Infallibility of "God's Word", were not in agreement with my theological ideas (not to mention the Bible) and I began to look for something else to hold onto.

The turning point, perhaps, was when I moved in with my grandparents here in Santa Ana, the county seat of Orange, California. My grandmother, a computer whiz, is hooked up to America Online and I have been scooting the information superhighway since January. But when I moved in, with the intent of finding a job (easier said than done), I begin to visit the religion folders on AOL and the Usenet newsgroups, where I found discussions on Islam to be the most intriguing. You see, I discovered that the beliefs and practices of this religion fit my personal theology and intellect as well as basic human logic. Islam presents God not as an anthropomorphic being but as an entity beyond human comprehension,

transcendent of man, independent and undivided. Islam has a holy book that is comprehensible to a layman, and there is no papacy or priesthood that is considered infallible in matters of interpretation: all Muslims are free to reflect and interpret the book given a sufficient education. Islam does not believe that all men are doomed to Hell unless they simply accept that God (apparently unable to forgive otherwise) magnanimously allowed Himself to be tortured on a cross to enable Him to forgive all human beings who just believe that He allowed Himself to be tortured on a cross... Islam does not believe in a Chosen Race. And on and on...

As I began reading English translations of the Qur'an, I became more and more convinced of the truth and authenticity of Allah's teachings contained in those 114 chapters. Having been around Muslims in my formative years, I knew well that they were not the bloodthirsty, barbaric terrorists that the news media and the televangelists paint them to be. Perhaps this knowledge led me to continue my personal research further than another person would have. I can't say when I actually decided that Islam was for me. It was really a natural progression. In any case, last week [November 1995 -ed.] I went to the Islamic Society of Orange County in Garden Grove and told the brother in charge of the library I wanted to be a Muslim. He gave me some excellent reading material, and last Friday I took Shahada [accepted the creed of Islam -ed.] in front of a packed masjid. I have spent this week learning to perform Salat and reflecting on the greatness of Allah. It feels great to be a Muslim! Subhaana rabbiyal 'azeem!

media@hayatfoundation.org.uk

hayatfoundationuk

+44 7588 811824 - +44 7508 848893

www.hayatfoundation.org.uk

تماس

با ما

